

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΞΕΧΝΙΕΤΑ...

ΝΑ ΠΑΥΤΙΚΑ καθισμένη μέσα στο παλυτελές αύτοκάντη της φίλης της, ή Πατρίτσια Ούντιν, σκεπτόταν μελαγχολικά πόσο διαφορετική υπήρξε η δωρή της νύχτη από την τινάγη της Βερόνικα Πρέντις. Κι' όμως, δεν έπειτε νά παραπονήται γι' αυτή τη διαφορά, γιατί κι' ή δυν είχαν πραγματοποιήσει τό δυνειό τους. Η Βερόνικα έπιασμόνες έναν πλούσιο σύζυγο, ένω ή Πατρίτσια θύμεται πώς η παντρευθή από άγαπην. Και νά τώρα, πούν ή Βερόνικα ξούσια μέσα στα πλούτη γι' ήταν εύτιχημένη, ένω ή Πατρίτσια, ή δοτού είχε παντρευθή μ' ένα νεό, τὸν δοτού είχε άγαπησεις μ' όητη την φίλη της, βρισκόταν κομισμένη, απόγονητεμένη από τη ζωή της και ιπταμένη νά έσγεται. Πέντε χρόνια είχαν περασεις από τότε, πούν ή δύο νέες είχαν κυριότερη, από τὸ πανδεγαγούει, δυν είχαν πετύσει τις σπουδές τους. Κι' όπλη τότε δέντησε νά σιγατηθήσει τελειώ. Μιά μέρα, ή Βερόνικα είχε μετη κατά οικετώσιν μέσα στο μαγαζί, δυν έργασσαν ή πάλι της. Χαρούμενη για την συνάρτηση, ή Βερόνικα προτάπαλε την παλαιά σιγαμαθήτηρά της να λάρη νά πάροντα μαζί ένω τοά. Ήθελε νά θυμηθούν το παλιά τους και νά διηγηθή μαζί στην άλλη τη είχαν κάνει στο διάστημα των πέντε χρόνων, πούν δέντησε παντρευθή. Πηγαν λοιπού σ' ένω από το καλύτερα «Τι; Ροΐμα το Λονδίνο, κι' ένω είχαν το πού κατοικεις...»

—Έγω, ξέρεις, πήρα τον άνδρα πού ήθελα! Παντρεύτηκα πέροι. Ό Τόμ είναι πλούσιος, κληρονόμησε μεγάλη περιουσία από τὸν πατέρα του. Έχουμε ένα δωμάτιο μεριέρισμα στο Λονδίνο, δυν περούνομες τούς καλοκαιρινούς μήνες. Θέλω νάρθις έχει και νά περάσεις μαζί μας μερικές μέρες. «Ετού μά γνωρίστη και τὸν Τόμ! Θά ίδης τι καλό πού είνε... Εσν τί έγνες ώπλη τὸν καρό... Λέντης νά σέ σεντάντησο πουθενά και δέντης ήθερα πού κατοικεις...»

Η Πατρίτσια δέντη δώλησε νά πή πάρη κι' αυτή είχε παντρευθή κι' δυτικός της ίστρος τόσο άτυχης, διστατε, και περνούνταν πάντα μερικά μέρη... Ή τηγη δέντη είνοε διλό τὸν κόσμο!...

—Ελάντανταν και τὸν Τόμ! Θά ίδης τι καλό πού είνε... Εσν τί έγνες ώπλη τὸν καρό... Λέντης νά σέ σεντάντησο πουθενά και δέντης ήθερα πού κατοικεις...»

—Ετού μά γνωρίστη μέρα, ή Βερόνικα είχε στειλεί τὸ αυτοκίνητό της στο σπίτι, γιατί νά πάρη τη φίλη της.

—Αλήθευε! Στειρότερη ή Πατρίτσια, καθώς τὸ αύτοκίνητο στάθηκε μπροστά στήν κουμψή βλάση. Πρόστει νάντι πολύ πλούσιος δ Τόμ Πρέντις, γιατί νά έχη τέτοιο θυμάσιο σπίτι!... Είμαι ειδηστικός πού ή ζηλη μον είντυχης!...

Η Βερόνικα αδήγησε τη φίλη της στην κάμαρα πού τής είχε έτοιμαίτε. Συνεπάλμενή ή Πατρίτσια, ρώτησε: —Έχεις πολλούς καλεσμένους, Βερόνικα; Σέρεις δέν έχο πολλές τοναλέτες, και... καταλαβατείς... ίστος....

—Ο! μή στενοχωρείσας γι' αυτό! άταντης είδημα ή φίλη της. Ελευ μονάχα μερικούς στενού φίλου μας, δι λόρδος μή! λαΐδη! «Ασγονοφ, τὸ ζεύγος Ρίτσουαν, δ Τόννυ κι' ή Μπέττι Γκρόγκ, και ήνας κύριος «Αγγοντ!.. Θά ίδης, δέντη περάσουν δραμά...»

Η Πατρίτσια φόρεσε μιά άπλη βραδιάνη τοναλέτα και κατέβηρε στήν ασάλια.

Η Βερόνικα τή σύστησε στούς καλεσμένους της.

—Τάντη! ωρίτησε ή νεαρή γυναίκα τὸν άνδρα της. Πούν είνε δ Πήτερ «Αγγοντ;

Ο Τόμ δέν πρόφεταις ν' άταντήση, γιατί τή δια στηνή ένας ίημήλος νέος μὲ ειδήμοστη κι' έξιτη φυσιογνωμία, μερικά μέσα στή σάλια.

—Σές έτοι συγγνώμη, Μίσες Πρέντις, γιατί άργησα, άλλα τὸ αύτοκίνητό μον είχε πάστοι κάποια βλάβη κι' αυτό μή έχανε ν' άργοτορθώσαν.

Η Βερόνικα έσπεισε τούτον και τού είπε:

—Ελάτε νά γνωρίσετε μιά άγαπημένη φίλη μου, τήν Μίς Ούντιν. Ελατε σιγαμαθήτερες στὸ σχολείο.

‘Ο Πήτερ κι’ ή Πατρίτσια κυττάζτηραν μά στηνή κατάματα, χωρὶς νά πονη λέξι. Κατόπιν ή νέα άπλων τὸ ζέρι της και τὸν χαρότησε.

—Τί ταυτασμένοι πούν είνε! συλλογίστηρε ή Βερόνικα. Βέβαια αύτος έδω δέντη πλούσιος, άλλα τήν Πατρίτσια δέν θά την νοιάζη πολύ, φαντάζουμα...

Στό τραπέζι τούς τοποθέτησε τὸ ένα κοντά στὸν άλλο...

—Θά μενετε πούλι έδω; φώτησε ό “Αγγοντ!... —Δεκάστηντε μέρες. Τόση είνε! ή άδειά μου! Εργάζομα, βλέπετε!... Είμαι ιπάληλος σ’ ένα μαγαζί, στὸ Ούντετ. ‘Εντ.

—Σές άρεσε νά έργασσε;

—Τί μπορώ νά κάνω; Πρόστει νά ζηι κανείς, και γιά νά ζήση... Κι’ έγω έργασσαμι! Πούλι άποκανητά! ‘Όπως λέτε, πρέτει νά ζηι κανείς...

Οι δύο νέοι γέλασαν ειδημα. Η Βερόνικα γήσισε και τούς κάπταξε.

—Πόσο θά είχαμιστημώ, σκέψτηρε, ἀν ταιμάζουν οι δύο τους κι’ άγαπημών... Δέν μπορώ ν’ ανέχω νά έργασσαται ή Πατρίτσια από τήν έναν τό προιν ώς τής βαθάδη, με μά ώρα διαποτι γιά νά γειματίσω! Καλύτερα νά παντρευθή... ‘Ο Πήτερ είνε καλός νέος... Κι’ ή καλόκαρη Βερόνικα άρχισε νά σκέπτεται τή θώρα θά τούς...

Έκεινο τὸ βράδην δ Πήτερ κι’ ή Πατρίτσια χόρεψαν μαζί, κουβέντιαν και γέλασαν ειδημα. Σάν πάσσαν μερικά μέρη...

—Είνε τόση ώρας βραδείας άπόρι! Θέλετε νά πάμε νά κάνουμε εύνα γιά τὸ γάμο τους...

Η Πατρίτσια γάρνισε στόν κήπο την παταραμένη.

—Πρόματι, θά είνε άμφορα στόν κήπο! είτε διστακτικά. ‘Άλλα... ζέρετε... θά πάντα νά κομψή νοστίς...

—Τότε ιποσχεθήστε μου πάς αύριο τὸ πρωι θά έρθετε νά παίζουμε τέννυν, πριν από τὸ πρόγευμα.

—Χι! ‘Αν τὸ πατορύνωσι! είτε ή Πατρίτσια. Γιατί είνε πιθανόν ν’ απολύτωσθη τή σημερινή τής Βερόνικα, νά μείνει δηλαδή στό κρεβάτι μου, γιά ν’ άπαντανδρό δος μπορεσθετορε. ‘Ω! από τὸ καθημερινό πρωινό έπεινημα, τὸ βιαστικό πρόγευμα, γιά νά προστάσω νά είμαι στήν κανονιμένη ώρα στό κατάπτημα!...

Η Πατρίτσια ήταν ένθουσιασμένη μή τήν ειδήμαστην της. Τὸ προσώπιο της είχε πάρει ένα ειδημο και χαρωπό ύφος. Η Βερόνικα προσπαθούσε νά την πείστη νά παντρευθή τόν την Πήτερ. Αγγοντ! έχεις δέ τη μπορούσε γιά νά βρίσκουνται θά δύο νέα μαζί στής έδρομες, στό τέννυν, στό κροσσο...

Τέλος, μά μέρα φώτησε τή φίλη της γιατί διστάζει άκρων, άπον ή θανάτουρανέργοπον καπένανταν;

—Ω! δη, απλάντησε ή νέα. ‘Άλλα, Βερόνικα, πρέτει νά σον πά πολλά άλληθεια. Δοκάμασα μά φορά τὸ γάμο κι’ από τότε...

—Αλήθευε! ‘Άλλα γιατί δέν ουστό τό είτες, ένα έλα έδεινα... Και γιατί χωρίστε, Πατρίτσια;

—Δέν πήρωσε τό διαζήνιο. Χορόποιης έτσι, φιλέσια. Οι χοραστήρες μας δέν ταύριζαν. Μαλάκιανε γιά τό κάθε τί! Δέν ήταν ζωή!...

—Λινούμα! κατάσαρα, Πατρίτσια. ‘Άλλα, βραδιάνη την σιγαμαθούσε καπένανταν;

—Η Βερόνικα σκεπτόταν πόσο είδημης ήταν έκεινη μή τόν Τόμ και λιπόταν ειλικρινής τήν άπωλη φίλη της. Όποτε, φάνηκε παρασκευήν δήταν, λίγες μέρες καπέναντιν, είδε τήν Πατρίτσια νά φλερτάρει μή έναν νεοφύεμο καπέναντην της, τόν ιπαπολι αρχού «Ερώ Μπέτεν. Τέλος μά μέρα δέν βαστάξει κι’ έξερεσε τήν άπωλη της στή φίλη της. Πόσες ήταν δυνατόταν νά προτιμώσει τόν Ερώ, δόπολος τέλος και άξια, άλλα ήταν δαστατος, δάστοτος, και δέν είχε τήν σοβαρότητα τού Πήτερ. ‘Άλλα ή Πατρίτσια δέν έδωσε προσοχή στά λόγια της φίλης της, μόνο έξισολοι θάντοσης μεταξύ της και της φίλης της, μόνο έξισολοι θάντοσης μεταξύ της και της φίλης της.

—Πόσες ήταν δυνατόταν νά προτιμώσει τόν Ερώ, δόπολος τέλος και άξια, άλλα ήταν δαστατος, δάστοτος, και δέν είχε τήν σοβαρότητα τού Πήτερ. Άλλα ή Πατρίτσια δέν έδωσε προσοχή στά λόγια της φίλης της, μόνο έξισολοι θάντοσης μεταξύ της και της φίλης της, μόνο έξισολοι θάντοσης μεταξύ της και της φίλης της.

—Πόσες ήταν δυνατόταν νά προτιμώσει τόν Ερώ, δόπολος τέλος και άξια, άλλα ήταν δαστατος, δάστοτος, και δέν είχε τήν σοβαρότητα τού Πήτερ. Άλλα ή Πατρίτσια δέν έδωσε προσοχή στά λόγια της φίλης της, μόνο έξισολοι θάντοσης μεταξύ της και της φίλης της.

—Πόσες ήταν δυνατόταν νά προτιμώσει τόν Ερώ, δόπολος τέλος και άξια, άλλα ήταν δαστατος, δάστοτος, και δέν είχε τήν σοβαρότητα τού Πήτερ. Άλλα ή Πατρίτσια δέν έδωσε προσοχή στά λόγια της φίλης της, μόνο έξισολοι θάντοσης μεταξύ της και της φίλης της.

—Πόσες ήταν δυνατόταν νά προτιμώσει τόν Ερώ, δόπολος τέλος και άξια, άλλα ήταν δαστατος, δάστοτος, και δέν είχε τήν σοβαρότητα τού Πήτερ. Άλλα ή Πατρίτσια δέν έδωσε προσοχή στά λόγια της φίλης της, μόνο έξισολοι θάντοσης μεταξύ της και της φίλης της.

—Πόσες ήταν δυνατόταν νά προτιμώσει τόν Ερώ, δόπολος τέλος και άξια, άλλα ήταν δαστατος, δάστοτος, και δέν είχε τήν σοβαρότητα τού Πήτερ. Άλλα ή Πατρίτσια δέν έδωσε προσοχή στά λόγια της φίλης της, μόνο έξισολοι θάντοσης μεταξύ της και της φίλης της.

—Πόσες ήταν δυνατόταν νά προτιμώσει τόν Ερώ, δόπολος τέλος και άξια, άλλα ήταν δαστατος, δάστοτος, και δέν είχε τήν σοβαρότητα τού Πήτερ. Άλλα ή Πατρίτσια δέν έδωσε προσοχή στά λόγια της φίλης της, μόνο έξισολοι θάντοσης μεταξύ της και της φίλης της.

—Πές μου, Πατρίτσια, δέν μ' σγαπας λιγάκι;

—Δυστυχα, είπε, άλλα θά πώ με τὸν "Ερικ στὸ Πόρτομουθ. Θέλει νά μον δεῖξη τὸ καράβι του. Απὸ κεί θὰ γνωστον στὸ Λονδίνον!

—Πατρίσια! είπε ό νέος σούδαρά, γιατί δὲν θέλεις γιά έρθης μαζύ μου; Δὲν τὸ κατάλαβες ότι είναι μαρτύριο γιά μένα νά σε βλέπω νά φερθήσῃ με τὸν "Ερικ; Το ξέρεις πολύ καλύ πόσο σ' αγάπω! Θά σ' έκανα εντυχισμένη! Τι άλλο μπορώ νά πάρεις στην περισσότερο;

—Άλλα, η Πατρίσια θυμόταν με πικρία πόσο είχε υποφέρει πέντε χρόνια προτήτερα. Κάπι πήγε νά πη, μα την έδια στην όρη της "Ερικ πήρε και δίλεγε την ποντεύτηση τους.

—Ε! σεις ό διν... Η Πατρίσια βρέθηκε μόνη της στὸν κήπο με τὸν "Ερικ. Ο νέος δὲν είχε διάθεσι νά φερθάρη πειά. Απόφει μιλούσα σούδαρά, με πάθος:

—Σ' άγαπα την καλλιά, Πατρίσια, έλεγε. Είσαι τό πο μια χαριτωμένο γούτιο που γνωρίσω στην ζωή μου! Θέλεις νά γίνεται γιανάκια μου... Γιατί δὲν άπαντας... Πατρίσια... Τι σκέπτεσαι έτσι;

—Σκέπτομαι, είπε ή νέα άγαπη, πώς πάνε πέντε χρόνια τώρα, πού άγαπηγε ένα νέο, καστανό...

—Άλλα, τι έχει νά κάνω αντό με τή δική μου άγαπη; Σε θέλω τό σο πού νά γίνεται δική μου...

Δέγνοντας αντά τη λογιά, δη "Ερικ την τράβηξε στὴν άγκαλιά του και θέλησε νά την φιλήση. "Εκείνη πάλιν γιά νά έλειψε ωσθή, μα ό νέος την φιλήγη λόσσων πού δινατά, με πεισμα...

Σαρκιά μίσουσαν βίριατα νά ποιάσσον. Ο "Ερικ τραβίζηκε φούσκωμένος. Ο Πήγετο στεκάντων άπενταντι του με άπειλητωό ύφος.

—Σὲ παρασκήνη, "Ερικ, είπε γιγρά, άφησε με με τὸν Πατρίσια.

Πρότεινε νά της μίσουσα... Κι έπειδη έσεινος δὲν έφευγε, ή Πατρίσια είπε παραληπτικά :

—Πήγανε, "Ερικ, σε παρασκήνη...

—Ό νέος άναστριψε τοὺς δώματα, νούσουντας πώς ήταν ένα γιναναειο κατοίκιο, και χωρίς νά έπιμετνε περισσότερο, άποικονθήστη.

—Ηθέλα νά ξέρω με πού δικαίωμα άναστριψεσι σ' δι, τάκων; ωρτησε ή νέα με πεισμα.

—Μέ τό δικαίωμα της άγαπης μου! Ακούσε, Πατρίσια, δεν έχω, βέβαια, πλούτη νά σου προσφέρω, άλλα έργασσον αρρεπά καλά, διστενά την ζήσουσα την εύτυχηφένα! Πέξ μου, δεν μ' άγαπας λιγάκια...;

—Η νέα τὸν κύτταξε μὲ στεφερό βλέμμα και κατόπιν είπε άργα :

—Δεν τὸ ξέρεις, τάκα, πώς σ' άγάπησα από την πορώτη στην όρη πού σε είδα...;

—Ένω μιλούσε άκαμπα, ή Βερόνικα τοὺς πλούσιους και χαρούσιμη γιατί τοὺς έβλεπε μαζί, φόνταξε :

—Μπορώ νά σᾶς συγχαρῶ; Ναι; "Ω! πόσο μ' είναιριστει αντό! Τὸ έλεγα τοῦ Τόμ πώς είσθη πλασμένοι δ' ένας γιά τὸν άλλο. Άλλα... Πατρίσια... Μὲ συγχωρεσε... Άλλα, ξέρεις ό Πήγετο... πώς είσθη παντρεμένη και δὲν έχεις πάρει άκαμπα διαζένγο; Μὲ συγχωρεσε, άν είμαι αδιάφορη...

Τότε η Πατρίσια ξέσπασε σ' ένα εβδήμο, τρελλό γέλιο. Ακούστησε τὸ κεφάλη της άναντα στὸν δώμα τὸν εντυχισμένον Πήγετο και είπε :

—Δεν ιστήσης λόγος νά τοῦ τὸ παλάι, γιατί βλέπεις, δη Πήγετο ήταν δένος, με τὸν διποίο είχα στην παντρεμή πριν από πέντε χρόνια...;

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ

(Τοῦ TH. MOORE)

"Αχ! Έσείνο τὸ σήμαντρο! Κάθε δειλινό τ' άκοντα νά παζη και νά ογκήση της ψωνής μου τὰ φύλα! Αναμνήστεις παλαιών χρόνων... "Ημον παδάκια τότε... Πόσα παχιδιά με τὰ γειτονόπουλα, πόσες τρέλλεις... "Αχ, χρόνια χαμένα, άγνωστοι παρούσιοι... "

"Αχ! Έσείνο τὸ σήμαντρο! Μοδη θημέζει τὸ ήσυχο πατρικό μας σπίτι... Κάπι πού πέρασε, πού πέρασε γιά πάντα, ξέρεται πάλι νά μον πή κρυφά και μωσικά ήναν πόνο... "

"Αχ! Έσείνο τὸ σήμαντρο... "

Πόσα και πόσα ξέρχονται στὸ νοῦ μου! Τὰ χρόνια έκεινα πᾶς πέρασαν! Πόσες καρδιές τότε άνθισαν! Πόσες άγαπες πέθαναν μέσα στὴν ψυχή μου και δάφτηκαν μαζύ της... "

"Αχ! Έσείνο τὸ σήμαντρο... "

Θά παζη λοιπὸν πάντα έτσι; Και τὴ στεργή τὴν δωματίου της ζωῆς μου ό όκοντας λοιπὸν τὸν ήρο του... Ναι, θταν θά ξεψυχώ!...

"Οταν θὰ ταξιδεύνω πρός της άγνωστες χώρες τοῦ θανάτου... Μαζινά, πολύ μακρινά, άγαπη μου... "

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 33^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οι κερδισαντες αριθμοι)

Στις 6 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης 11 Ιουλίου έγινε εἰς τὰ Γραφεία μας η 33η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Εβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», παρισταμένων πολλών δημοσιογράφων και έλεγκτον κόσμου. Απὸ τὴν κλήρωσιδα, εἰς τὴν οποίαν είχον τεθῆ διοικητής οἱ άριθμοι, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλα τοῦ «Μπουκέτου», άνεσθρησαν κατὰ σειράν τοῦ έξι άριθμοι :

Ο άριθμος 12853, οἱ οποίους διορίσθηκαν πάντας την σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Οι κάποιοι έντενα άριθμοι, οἱ διοικητοὶ σειράς τοῦ Πώλη Φεβίν, «Ο Κατετάν Φάντασμα» : 26873, 5203, 3289, 11428, 14675, 15731, 18730, 3781 και 3862.

Ἐπίσης πάντες οἱ άριθμοι οἱ λήγοντες εἰς 53 ήτοι εἰς τὸ διο τελεταίαν πρώτην πρώτην τοῦ Πώλη Φεβίν (12853), κερδίσανταν άνα ένα Ήμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς άρεσκείας τῶν τιχεδῶν άναγνωστῶν μας.

Η 34η κλήρωσις τοῦ Εβδομαδιαίου Λαχείου μας, τὴν γινόμενην την 18η Ιουλίου, "Οστού έπιπλωτού, δίναντα πάρευθενθόν.

Ἐπίσης δυοι εἰς τῶν άναγνωστῶν τῶν έπαρχιών κερδίσανταν βιβλία, πρέπει νά μᾶς στελένων τὰ σχετικά δελτία μὲ τοὺς κερδίσαντας άριθμούς, άναγράφοντες ἐπὶ τοῦ δελτίου τὸ δονάτη των καθαρά, τὰ παραδίδοντα δὲ τὰ βιβλία των ἀπό την "Υποτραπεζεῖα τῆς έπαρχίας εἰς τὰ δοιά θ' άποκταή — ἐπὶ τούτῳ — μετὰ σχετικοῦ άνωματικοῦ καταλόγου, και ἐπειηγματική ἔγραψης.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ. κ. Δ. Μάμουσης 'Αλκαζάδον 134 Ηριωτες, Βάπτος Λαζαρίτης Λεμεσός (Κέπρου), Χ. Τσούνης Πετράρη 10 Αθήνων, Ι. Παπαζωνταντονίου Θεσσαλονίκης, Γ. Παπατσάβης Πόρτα Σάδα (Αλγίτστον), Σπ. Μαρόλλα Κέρκυρα, Ν. Σοφαπενός οδός Τροίας 590 Δράμας, Μ. Θεοφίλοπονδός Αιανίας, Εμ. Μάγος Μητρώον 3 Αθήνων, Τατ. Πετριζά Πρατίνο 42 Παραράπ., Π. Δημητρίου Δράμας, Κ. Κωτούζας Χρ. Τρικούπη 41 Βόλος, "Ανδρ. Λικούδης Κεφαλληνία, Φ. Γαζή Καλανδρών, Ν. Αργυρός Θήρα, Χρ. Σκαλαρέσης Πρέβεζα, Στ. Κυριακίδης Φιλολάων 5 Αθήνων, έκειδίσανταν άνα ένα Ήμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Η 35η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τὰ Δώρα)

Εἰς τὴν 35ην κλήρωσιν τοῦ Εβδομαδιαίου Λαχείου μας, δη κερδίσαντας θα δόλκηρον τὴν σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Έννέα κατὰ σειράν άριθμοι θὰ κερδίσουν απὸ ένα βιβλίο τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος «Ο Κατετάν Φάντασμα». Επίσης πάντες οἱ άριθμοι οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταία φύλα τοῦ 1ου άριθμού θὰ κερδίσουν απὸ ένα Ήμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», διποιουόντες έτους θέλουν, ἐκ τῶν εύθυκομενῶν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Οι δη κερδίσαντες θὰ φέρουν τὸ φύλλον μὲ τὸ έν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεία μας και θὰ πάρουν τὰ δόρα των. Οι δη ταΐ παραχλίας θ' άποκτόντων και θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία των και θὰ λαμβάνουν τὰ δόρα των μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον ή μεσφ τῶν Υποτραπεζούντων μας. Κάθε άναγνωστης δύναται νά άγοφάζη και δύο και τρία φύλα, για νά έχη περισσότερες έλπιδες κέρδους. Τὰ άποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύνονται κάθε έδημάδα στὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Οι κερδίσαντες πρέπει νά στενούν νά παραλάβουν τὸ δάρα τους έντος τριών μηνῶν, άλλως δὲν είνθηνμεθα σχετικώς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΝΓΓΟΥΣΤΑΣ ΑΓΟΡΑΣΓΑΣ ΜΑΣ

Άκυρούντες προηγουμένην μας δήλωσιν, γνωστοποιούμενες δη οι έν Αθήναις άναγνωσται μας, οι κρατήσαντες δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΕΡΟΥΝ ΑΥΤΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, οπου και θά δοθή οι σχετικός λαχνός.

(Έκ τῆς Διευθύνσεως)

